

HỒI 7

TÌNH CÀNG LÚC CÀNG NỒNG

Triển Bạch sinh ra vốn bản tính gan lì tâm cao cốt ngạo phần chí nghe dịu ngọt không khuất phục trước bạo lực. Nên lúc này thấy đối phương ra vẻ như bức cung, chàng tuy có kinh hãi không biết vì sao đối phương lại biết thân phụ mình nhưng chỉ hừ lạnh một tiếng không đáp.

Lôi đại thúc tròn tròn mắt quát - Nói? Ngươi là ai?

Thấy Triển Bạch vẫn im lặng, lão tỏ ra vô cùng kích động, run giọng quát:

- Ngươi có phải là hậu nhân của Triển Vân Thiên?

Trong lúc kích động, bàn tay lão bóp càng lúc càng mạnh, Triển Bạch nghiêng răng chịu đau, sắc mặt nhợt nhạt, mồ hôi tuôn ra hai bên thái dương, chính tay chàng đã mất hết cảm giác, cuối cùng ngắt đi.

Triển Uyên Nhi kêu lên kinh hãi:

- Lôi đại thúc! Còn chưa chịu buông tay, người ta bất tỉnh rồi kia!

Thấy quái nhân còn chưa chịu buông ra, nàng không kịp suy nghĩ thiệt hơn, trong thâm tâm nàng chỉ sợ Triển Bạch chết, lập tức giơ tay đẩy một chưởng vào giữa ngực quái nhân.

Trong khi đó quái nhân vì quá kích động chưa phát hiện ra Triển Bạch đã ngắt đi, cũng không hay chưởng phong quét tới, lãnh trọn một chưởng vào giữa ngực, buông tay loạng choạng lui lại. Lão ngỡ ngàng nhìn Uyên Nhi, lão có nằm mơ cũng không tưởng tượng được nàng lại ra tay tấn công lão.

Nhưng rất nhanh lão chuyển mục quang sang Triển Bạch, miệng lẩm bẩm:

- Trời xanh có mắt... Triển đại gia còn có hậu nhân...

Rồi lão gật gật đầu, tiếp:

- Đúng rồi! Đúng rồi! Cũng đáng dập đó... cũng tính khí ngang tàng đó... Ha ha ha...

Trong lúc quái nhân lẩm bẩm thì Uyên Nhi vội vàng xoa lưng xoa ngực cho Triển Bạch, nàng không còn nghe, không thấy thái độ bất thường của Lôi đại thúc. Nàng càng không biết Lôi đại thúc của nàng, Lôi Chấn Viễn năm xưa từng kết nghĩa kim lang với Tích Lịch Kiếm Triển Vân Thiên, thề đồng sinh đồng tử. Hai người sánh vai hành hiệp giang hồ, từng làm nên không biết bao nhiêu việc chấn thiên động địa.

Nào ngờ trong một lần Lôi Chấn Viễn theo dấu lần tìm một quyển bí kíp, khi vừa tìm được thì nghe tin dữ, nghĩa huynh đã táng thân nơi Động Đình hồ. Lão

tức tốc đến nơi thì đã không còn bất kỳ một dấu vết nào khả dĩ tìm ra hung thủ, lão đau khổ muốn chết đi để tạ tội với người, nhưng nghĩ lão phải sống để lấy máu hung thủ tể vong linh nghĩa huynh. Nhưng mười mấy năm nay bóng dáng kẻ thù vẫn bật vô âm tín.

Đến cách đây mấy năm, Mộ Dung trang chủ Mộ Dung Hàm ngưỡng mộ hiệp danh lão dùng trọng lễ mời lão về làm môn khách. Lão tuy không có ý dựa dẫm nơi người, nhưng mấy năm trở lại đây Mộ Dung sơn trang lôi kéo nhiều hào khách giang hồ để phô trương thanh thế, đây cũng là một cách tốt để lão nghe ngóng tin tức về vụ công án ngày xưa, và thế là lão trở thành môn khách của Mộ Dung sơn trang.

Mộ Dung trang chủ giàu có bậc nhất, thực khách trong nhà có hàng trăm toàn là giang hồ hảo thủ, người nào người nấy y trước cực kỳ hoa lệ, duy chỉ Lôi Chân Viễn là biệt lệ. Mộ Dung trang chủ rất biết dùng người, biết Lôi Chân Viễn người tài cao nhưng tính tình cô quái nên không ép uống, và vì lão là người rất trọng nghĩa khí nên được trọng vọng như thân huynh đệ với trang chủ, đồng thời được giao trọng trách trấn giữ nội viện.

Mộ Dung gia ai ai cũng thâm trầm, duy có Uyển Nhi tính nhiệt thành hoạt bát, rất hợp tính khí Lôi Chân Viễn nên dần dà hai người trở nên rất thân thiết và đó cũng là một yếu tố khiến lão quyết định ở lại luôn nơi Mộ Dung sơn trang.

Giờ đây sau một hồi kích động, lão bình tâm trở lại, thấy Uyển Nhi nước mắt lưng tròng, không ngớt gọi tên Triển Bạch. Lão mỉm cười gật đầu nghĩ thầm, thảo nào a đầu lại nhẫn tâm đánh mình một chưởng vì một thiếu niên xa lạ như vậy. Nghĩ xong lão cười ha hả nói:

- Uyển Nhi, đừng sợ! Đại thúc sẽ trả cho người một người sống.

Uyển Nhi lườm lão một cái:

- Hấn mà có mệnh hệ nào thì đại thúc không yên thân đâu!

Lôi Chân Viễn cười lớn:

- Hấn có mệnh hệ nào Lôi đại thúc nguyện chết để tạ tội với người.

Uyển Nhi hừ lạnh:

- Ai cần đại thúc chết! Ta chỉ cần hấn sống thôi.

Nói đến đây nàng bỗng đỏ mặt cúi đầu lui về phía sau nhường chỗ cho Lôi Chân Viễn.

Triển Bạch sau một hồi được Lôi Chân Viễn vận công đả huyết đã dần dần hồi tỉnh, trước mặt chàng như có một màn sương mù dày đặc, ẩn hiện trong sương mù là gương mặt Uyển Nhi như tiên nữ. Chàng cất giọng yếu ớt:

- Nước.

Uyển Nhi thấy chàng hồi tỉnh vội vàng rót trà rồi một tay đỡ đầu chàng dậy, tay kia bưng chén trà kê bên miệng Triển Bạch, cho chàng uống từng ngụm nhỏ.

Sau khi uống mấy hớp trà, Triển Bạch tỉnh hẳn, nhưng liền đó chàng lại rơi vào trạng thái mê khác. Một cảm giác lâng lâng, mùi hương dịu dịu của xử nữ, vai chàng tựa vào ngọc thể nàng, êm ái, ấm áp... Triển Bạch như đang lạc vào cõi thần tiên.

Chàng đảo mắt nhìn qua thấy quái nhân vẫn còn đứng đó đang chú mục nhìn chàng. Bất giác đồ mặt gương ngồi dậy. Vết thương trên vai chàng đau nhói, khiến chàng nhăn mặt kêu lên một tiếng "ôi chà!" Uyển Nhi thấy chàng bị đau, cũng kêu lên kinh hãi, ngay lúc đó từ ngoài cửa có tiếng nói vọng vào:

- Uyển Nhi, có chuyện gì vậy?

Tiếp đó là trung niên mỹ phụ bước vào.

Uyển Nhi chỉ bả vai Triển Bạch:

- Bả vai chàng...

Mỹ phụ nhìn thấy bả vai Triển Bạch sưng phồng, vội đưa tay nắn nắn thử rồi điếm nhanh hai huyệt "tí ngọ" "Tâm dư" xong quay lại nói:

- Người đi bảo làm nhanh một chén canh nhân sâm yến sào mang lên.

Triển Uyển Nhi dạ một tiếng chạy biến đi.

Lôi Chấn Viễn gọi với theo:

- Uyển Nhi! Không cần đi!

Nhưng Uyển Nhi đã khuất sau cánh cửa. Lão thử dài nói:

- Đệ có một dược hoàn, công hiệu còn mạnh hơn nhân sâm yến sào.

Lôi Chấn Viễn lấy ra một bình ngọc, trút ra một dược hoàn đỏ chót Triển Bạch lần này tuy vết thương nơi vai đau thấu tâm can nhưng vẫn còn tỉnh táo, thấy mỹ phụ với Uyển Nhi quan tâm lo lắng như vậy lòng cảm kích vô cùng. Nghĩ người ta thân phận cao quý, trong nhà nô bộc đông như kiến vậy mà vì một kẻ lang bạc như chàng phải đích thân chạy đi chạy lại như vậy, lòng áy náy không yên.

Ngược lại đối với lão quái nhân chàng không có chút thiện cảm, không biết lão với thân phụ chàng quan hệ thế nào mà gặng hỏi lai lịch chàng, giờ lại còn định lấy dược hoàn để lấy lòng chàng. Triển Bạch vốn người cao ngạo đã không ưa người thì quyết chẳng nhận ân huệ của người. Bởi vậy khi Lôi Chấn Viễn đưa dược hoàn đến bên miệng chàng, chàng lập tức ngậm miệng lại quay đi nơi khác.

Thái độ của chàng càng khiến Lôi Chấn Viễn vốn tính nóng như hỏa diệm sơn, giận run, râu tóc như dựng đứng cả lên.

Mỹ phụ thấy thái độ Triển Bạch cũng không khỏi ngạc nhiên, dịu giọng:

- Tiểu huynh đệ, Long Hồ tục mệnh vốn là bửu bối trấn sơn của Thiếu Lâm, người luyện võ uống vào bằng luyện công mười năm, người trong võ lâm có cầu cũng không được, mau cảm tạ Lôi đại thúc rồi uống vào!

Triển Bạch giọng lạnh lùng:

- Đa tạ Mộ Dung phu nhân chỉ giáo, nhưng dùng trân dược để bức cung thì tại hạ không dám nhận.

Lôi Chân Viễn mặt đỏ phùng phùng quát lớn:

- Thật tức chết! Đúng là...

Nữ nhân bao giờ cũng tinh ý hơn nam nhân, mỹ phụ nghe giọng điệu của Triển Bạch biết chàng có điều không bằng lòng với Lôi Chân Viễn nên không chịu nhận linh dược của lão. Thấy Lôi Chân Viễn định ném dược hoàn xuống đất, vội ngăn lại dùng phép Truyền âm nhập mật nói vào tai Lôi Chân Viễn mấy câu. Chỉ thấy lão dụi nét mặt, giao dược hoàn cho mỹ phụ rồi phóng mình qua cửa sổ đi mất.

Mỹ phụ dụi giọng nói:

- Tiểu huynh đệ. Lôi đại thúc là người tốt, có điều tánh tình lão có hơi nóng nảy, người có điều không bằng lòng với người cũng nên bỏ qua. Bằng như người không chịu nói điều mà Lôi đại thúc cần biết thì thôi, bỏ qua đi.

Lúc này Uyển Nhi đã trở lại, đặt mâm lên kỷ, nói ngay:

- Bạch ca ca uống thêm chén canh cho khỏe rồi hãy nói chuyện.

Dứt lời đỡ đầu Triển Bạch dậy, rồi múc từng muỗng canh dứt cho chàng.

Triển Bạch ăn xong chén canh lấy tay lau mồ hôi trán. Uyển Nhi vội rút khăn lụa ra lau cho chàng vừa tươi cười nhìn mỹ phụ nói:

- Mẫu thân, Bạch ca ca cũng họ Triển cùng họ với mẫu thân ta đó Mỹ phụ tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Ô thì ra tiểu huynh đệ họ Triển! Lúc nãy Lôi đại thúc hỏi điều chi mà Triển thiếu hiệp lại giận như vậy?

- Lão hỏi tại hạ là ai, lại còn hỏi...

Triển Bạch ngậm ngừng không nói tiếp.

Mỹ phụ tỏ vẻ quan tâm hỏi tiếp:

- Còn hỏi sao?

Nhìn thấy vẻ mặt Triển Bạch lộ vẻ khó xử, mỹ phụ mỉm cười nói ngay:

- Nếu ta hỏi như vậy làm khó cho Triển thiếu hiệp thì cứ coi như ta chưa hề hỏi.

Triển Bạch cảm thấy như có lỗi với mỹ phụ, người ta đã cư xử tốt với mình như vậy mà mình còn giấu giếm, nên chàng vội mỉm cười nói:

- Cũng không phải có điều chi khó nói, lão chỉ hỏi tại hạ là gì của Triển Vân Thiên. Có điều... tiên phụ đã khuất, tại hạ không dám nhắc tới tên người....

Nói đến đây chàng lại mỉm cười rơi lệ.

Không ngờ mỹ phụ cũng rơi lệ nói:

- Thì ra ngươi là hậu thân của Tích Lịch kiếm Triển đại hiệp, vậy thì ngươi càng nên uống dược hoàn này?

Triển Bạch tròn mắt ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Bởi vì Lôi đại thúc là chí giao của thân phụ ngươi.

Triển Bạch há hốc mồm nhìn mỹ phụ, nhớ lại những ý nghĩ của mình về Lôi đại thúc, chàng đỏ mặt lảm bảm:

- Tại hạ vô tri... vô tình mạo phạm Lôi đại thúc...

Mỹ phụ tươi cười nói:

- Không biết không có tội, giờ thì uống dược hoàn này rồi nghe ta nói.

Xong quay sang Uyên Nhi:

- Rót trà cho Triển đại ca uống thuốc.

Uyên Nhi rót trà xong đón lấy dược hoàn bỏ vào miệng Triển Bạch, xong đỡ đầu chàng dậy cho uống trà.

Triển Bạch bỗng cảm thấy một luồng hơi nóng từ đan điền lan tỏa khắp châu thân. Toàn thân nghe ngứa ngáy rất khó chịu, trong khi đó thì mỹ phụ cất giọng kể:

- Ta với phụ thân ngươi Triển Vân Thiên vốn có họ xa, ngày trước huynh muội thường hay đi lại với nhau. Trượng phu ta, Mộ Dung lão gia là thân hữu với Triển đại ca, chính vì những mối quan hệ này mà ta mới trở thành người của Mộ Dung gia.

Dùng một lát bà thở dài tiếp:

- Cũng tại Triển đại ca ít khi nào chịu mở miệng nói về mình nên trên giang hồ, cả những thân hữu và chính ta cũng không biết người có nhi tử lớn như vậy...

Nói đến đây bà lấy khăn thấm nước mắt tiếp:

- Từ khi Triển đại ca... ngộ hại, ngươi cùng đại tẩu sống thế nào?

Triển Bạch này giờ nghe Mộ Dung phu nhân kể lòng có cảm giác như trong mơ, cả những biến đổi trong nội thể cũng không hay biết, giờ nghe hỏi mới giật mình đáp:

- Sau khi gia phụ thăm tử, gia mẫu cùng điệt nhi lang thang rày đây mai đó, mấy năm sau gia mẫu cũng lâm trọng bệnh qua đời...

Mộ Dung phu nhân nước mắt rùng rùng, nghẹn ngào:

- Khổ quá... Trong khi cô cô sống trong nhung lụa thì điệt nhi lại lang thang khổ ải trong giang hồ, từ nay cô cô sẽ không để điệt nhi chịu khổ nữa.

Triển Bạch nghe lòng ấm áp hẳn, nhưng bỗng chàng nhớ lại sắc mặt lạnh như băng của Lăng Phong công tử, người ta hào phú địch quốc, võ công gia thế bất phàm, còn mình...

Chàng thở dài nghĩ tiếp, dù cô cô có lòng thương mến, Uyên Nhi có nhiệt thành nhưng còn Lăng Phong công tử, lại còn Mộ Dung trang chủ nữa. Nhớ lại lúc này, cũng vì mình mà huynh muội Mộ Dung gia lại xung khắc nhau, tháng rộng ngày dài, sự phiền phức không chỉ có vậy. Triển Bạch bản tính nhân hậu, quyết chẳng vì lợi ích của mình mà để người khác lại thiệt thòi.

Nghĩ xong chàng lắc đầu nói:

- Thịnh tình của cô cô điệt nhi cảm kích bất tận. nhưng ngặt vì phụ cừ chưa tìm được chút manh mối nào, hơn nữa điệt nhi còn phải tìm minh sư học nên tuyệt thế võ công để trả thù cho gia phụ.

Uyên Nhi này giờ ngồi yên vội chen vào:.

- Mộ Dung sơn trang cao thủ đông như rừng, phụ cừ của Bạch ca ca lo gì không trả được, còn việc luyện võ công thì không đâu thuận tiện hơn ở đây, Bạch ca ca cứ ở đây là được rồi.

Triển Bạch cười buồn:

- Thịnh tình của Uyên Nhi cô nương...

Uyên Nhi ngắt ngang lời Triển Bạch:

- Cái gì mà Uyên Nhi cô nương? Nghe chua quá! Đã là huynh đệ một nhà, Bạch ca ca gọi muội một tiếng muội muội có phải dễ nghe hơn không?

Triển Bạch đỏ mặt vừa định tiếp lời, bỗng có một nữ tì chạy vào, vẻ mặt hốt hãi:

- Phu nhân... lão gia...

Mộ Dung phu nhân nghiêm mặt ; - Có chuyện gì?.

- Bẩm, lão gia đang đùng đùng nổi giận, biểu phải tìm phu nhân lập tức!

Mộ Dung phu nhân nhíu mày, miễn cưỡng đứng dậy, nói:

- Hiền điệt cứ yên tâm ở đây tịnh dưỡng đến khi khỏi hẳn rồi sẽ tính sau. Cô cô phải đi đây, Uyên Nhi! Người ở đây chăm sóc Bạch ca ca cho mẫu thân.

Uyển Nhi nhanh nhẩu:

- Mẫu thân cứ yên tâm, con sẽ không cho Triển Bạch đi đâu.

Mộ Dung phu nhân nhìn Uyển Nhi, rồi quay nhìn Triển Bạch, sắc mặt bà bỗng hiện lên một nét dị dạng, nhưng chỉ thoáng qua rồi bà thở dài quay người bước đi.

Triển Bạch nhìn theo bóng dáng Mộ Dung phu nhân, vẻ mặt hiền từ của bà như vẫn còn hiển hiện trong trí, nhìn nét mặt của bà khi nghe tiểu ti nhắc tới lão gia thì hình như bà có điều không hài lòng với trượng phu, ông trời sao bất công, cứ bắt người tốt phải chịu khổ, mắt chàng bỗng đỏ hoe.

Uyển Nhi nhìn thấy nét mặt bi ai của Triển Bạch, bất giác nàng nhoài người ôm chầm lấy chàng úp mặt xuống ngực chàng, thổn thức. Triển Bạch như bị điện giật, bất giác chàng cũng vòng tay ôm lấy bờ vai đầy đặn của Uyển Nhi.

Uyển Nhi cất giọng dịu dàng:

- Bạch ca ca, góc bễ chân trời từ nay bất kể ca ca đi đâu Uyển Nhi cũng sẽ không bao giờ rời xa ca ca.

Tâm chân tình của một thiếu nữ khiến trái tim băng giá của Triển Bạch cháy bỏng, chàng từ từ siết chặt vai nàng, hai thân thể áp sát vào nhau. hòa làm một, chơi vui trong bể tình, chàng nói như trong mộng:

- Phải, chúng ta sẽ không bao giờ rời xa...

Bỗng từ ngoài cửa sổ, có tiếng hừ lạnh, tiếng hừ như gáo nước lạnh xối lên đầu hai người.

Triển Bạch và Uyển Nhi vội buông nhau ra cùng nhìn về cửa sổ:

- Con a đầu vô sỉ này, nguoi cả gan làm bại hoại gia phong!

Uyển Nhi quát lớn:

- Việc của ta can bệ gì đến nguoi?

- Hừ, không ngờ mặt của nguoi lại dày đến như vậy, nguoi nên tự kết liễu đi thì hơn, đừng chờ ta ra tay.

- Nguoi dám...

Vừa dứt lời tung người ra cửa sổ, tiếng chuông phong tiếng quát tháo xa dần rồi mất hẳn.

Không gian lại trở về sự yên tĩnh cổ hữu, Triển Bạch cảm thấy như vừa đánh mất một bảo vật vô giá, không khí ngột ngạt, chàng muốn ngồi dậy đi ra. Chàng chống tay ngồi dậy cứ ngỡ là sẽ ngã trở lại giường như hai lần trước, nhưng không ngờ chàng lại ngồi dậy được, thậm chí còn cảm thấy tay chân nhẹ nhàng hơn lúc trước nữa.

Chàng ngồi dậy mang giày, định bụng sẽ bỏ đi. Nhưng khi chàng vừa phóng người ra khỏi cửa sổ, chân chưa chạm đất đã bị tóm chặt, tiếp đó là gió vù vù, cây cối đua nhau chạy ngược về phía sau.